

neuznalo u st-le další zákonné podmínky, že totiž úraz nastal v poli. Je-li však možnou služba válečná i v zápolí [srov. odstavec c) usnesení min. rady z 24. ledna 1920], pak není tu tvrzeného odporu.

Č. 10.488.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: Ustanovení čl. 80 odst. 4 jaz. nař. č. 17/26 o protokolování návrhů učiněných ve schůzi obec. zastupitelstva, je ve shodě se zákonem.

(Nález ze dne 12. dubna 1933 č. 6716.)

Věc: Obec M. proti zemskému úřadu v Praze o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si obec byla výměrem osp-é v Teplicích-Šanově ze 6. října 1928 v základě čl. 80 odst. 4 vl. nař. ze 3. února 1926 č. 17 Sb. uznána povinou, žádosti člena obecního zastupitelstva, aby jeho prohlášení učiněné v jazyku státním ve schůzi tohoto zastupitelstva bylo zapsáno do protokolu též v tomto jazyku, vyhověti, ježto v zastupitelstvu této obce jest nejen jeden, nýbrž více členů příslušníky jazyka československého.

Žal. úřad potvrdil tento výměr nař. rozhodnutím, ježto napadený výměr odpovídá ustanovení čl. 80 odst. 4 cit. vl. nař., kterýžto článek vydán byl v základě a v mezích zmocňovací doložky § 8 odst. 1 úst. zák. jaz. Podotknuto, že odvolání nepopírá, že v daném případě byly splněny věcné předpoklady cit. článku. K námitce, poukazující na sebeurčovací právo obce ve věcech jazykových, poznamenalo rozhodnutí, že sebeurčovací právo to existuje u obce jen v těch mezích, které mu státní moc výkonná v jaz. nař. ustanovila, upravujíc v duchu jaz. zák. užívání jazyků pro obce.

Proti tomuto rozhodnutí uplatňuje stížnost vadnost řízení a nezákonnost. — — — — —

Nezákonnost nař. rozhodnutí shledává stížnost v tom, že čl. 80 odst. 4 jaz. nař., o něž se rozhodnutí to opírá, není kryto jaz. zákonem a je proto neplatné. O námitce té uvažil nss toto:

Ani úřad I. ani úřad II. stolice neuvedly ve svých výrocích přesně, kterého z konkrétních předpisů, obsažených v čl. 80 odst. 4 jaz. nař., se k odůvodnění vydaného příkazu dovolávají. Podle povahy věci, jak se podává ze správních spisů, jde tu o ustanovení poslední věty cit. odst. 4, jež zní: »V obcích aspoň s 3.000 obyvateli, jejichž jednacím jazykem je jiný než státní, ... a v obcích, v jejichž zastupitelstvu je členem příslušník jazyka čsl., jest k žádosti navrhovatele návrhy a prohlášení učiněná v jazyku čsl. zapsati do protokolu v tomto jazyku, i když v obci není 20% státních příslušníků jazyka čsl.« Tak to chápe i stížnost, jež neplatnost čl. 80 snaží se dovoditi tvrzením, že by se dal odůvodniti toliko zásadou preponderance státního jazyka, kterážto zásada však prý pro obor samosprávy neplatí a, i kdyby platila, sama o sobě by nemohla platnost cit. článku odůvodniti.

Nss nemusel se zabývatí obšírnými vývody, jež stížnost k této námitce s hlediska zmocnění daného státní mocí výkonné v § 8 odst. 1

věť druhé jaz. zák. připíná. Řečený předpis čl. 80 jaz. nař. navazuje zřejmě na ustanovení § 3 odst. 2 jaz. zák., podle něhož »ve schůzích a poradách (samosprávných úřadů, zastupitelských sborů a veškerých veřejných korporací ve státě) jest vždy možno jazyka čsl. užívat; návrhy a podněty v tomto jazyku učiněné musí se státi předmětem jednání.« Poslední věta tohoto předpisu projevuje zřejmě vůli zákona, aby návrhy a podněty, o nichž je tam řeč, byly samosprávným sborem, v němž byly předneseny, řádně projednány. Takto projevené vůli zákona musí pak ustoupiti skutečnost, že jednacím jazykem toho kterého sboru není jazyk čsl., nýbrž jazyk menšinový. Předmětem jednání jest a zůstane i tehdy podle vůle zákona návrh a podnět, jak byl ve schůzi neb poradě přednesen, t. j. ve znění čsl., i když bude za okolností zapotřebí přeložiti jej do jazyka jednacího, jak na to pamatuje čl. 80 jaz. nař. v odst. 1 a 2. Je zbytečno dokazovati, že překlad ve sboru pořízený nemůže dáti naprosté jistoty, že obsahově souhlasí s původním zněním a že průběh jednání na takovém překladu založený snadno může vésti k odchylkám od původního návrhu a podnětu, jež se na konec objeví i v případném usnesení. Aby se zabránilo těmto závadám, jež by se přičily pojmu řádného jednání, je jen samozřejmým a nutným důsledkem toho, že předmětem jednání se stal návrh neb podnět učiněný v jazyku čsl., aby návrh a podnět ten byl zapsán do protokolu v tomto jazyku. Neboť jen za tohoto předpokladu lze říci, že návrh neb podnět bude řádně projednán a vůle zák., projevená v § 3 odst. 2 jaz. zák., splněna.

Pojala-li proto státní moc výkonná, provádějíc jaz. zákon, do jaz. nař. výslovné ustanovení, že zmíněné návrhy a prohlášení učiněné v jazyku čsl. je zapsati do protokolu v tomto jazyku, učinila tím jen, co je logickým důsledkem předpisu § 3 odst. 2 jaz. zák. Ustanovení to, obsažené v posledním odstavci čl. 80 odst. 4 jaz. nař., provádí pak jen zevrubněji právě cit. předpis § 3 jaz. zák. a činí tak v rámci zmocnění, jehož se dostalo státní moci výkonné v § 8 odst. 1 věť 1 jaz. zák. (»Zevrubnější provedení tohoto zákona stane se nařízením státní moci výkonné.«) Ustanovení to je proto ve shodě s § 55 úst. list. a je vydáno platně. Námitka nezákonnosti nař. rozhodnutí, opřena o tvrzenou neplatnost čl. 80 odst. 4 jaz. nař., je tedy bezdůvodná. — — —

Č. 10.489.

Jazykové právo. — Železniční právo: I. * Staniční úřad čsl. státních drah, přijímaje nákladní list na zboží k dopravě, nekoná funkci úřadu republiky a není proto vázán předpisy § 2 jaz. zák. — II. Orgány státních drah fungují jednak jako činitelé státního podniku, jednak vykonávají policejní pravomoc státní.

(Nález ze 13. dubna 1933 č. 13.802/32.)

Prejudikatura: Boh. A 3903/24, 5420/26.

Věc: Dr. Arnošt O. v H. proti ministerstvu železnic o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.